

Abn Bailles

PARROQUIAL

CENTRE

ST. JOAN D'HORTA

FELIU I CODINA, 7-9
TELÈFON 427 73 27
08031 BARCELONA

BUTLLETÍ 8 / OCTUBRE 1986

Estil cristià

ESPERAR NO ÉS ESPERAR-SE

TRES virtuts vertebrèn tota la vida cristiana: la Fe, l'Esperança i la Caritat. Se'n diuen teologals o divines perquè tenen a Déu per motiu inicial i per objecte final. D'altra manera: relacionen tota la vida humana amb tot el que és de Déu i amb Déu mateix.

De la Fe se'n parla sovint, fins i tot —i potser més— els qui diuen que no en tenen; de la Caritat se'n reben moltes exhortacions a practicar-la; de l'Esperança, però, se'n parla poc o gens. Diríem que és la virtut «oblidada», com si s'hagués quedat soterrada en el cor de l'home des que va ser-hi sembrada en el Baptisme, juntament amb les altres.

I, malgrat tot, l'Esperança, filla natural de la Fe, és la que dona sentit i direcció a la vida quotidiana de cadascú; és la que ens ajuda a viure amb il·lusió i amb coratge per reemprendre la marxa, a desgrat de les experiències negatives de l'etapa anterior; és la virtut que ens acompanya humilment, silenciosament, sense ni adonar-nos-en, però que ens mostra el somriure lluminós de l'albada enmig de la nit.

CHARLES Péguy, el gran poeta cristià del segle passat, bellament descriu tot això:

*«La Fe és una esposa fidel, un capità que defensa la fortalesa,
una catedral plantada a la terra ferma;
és un gran arbre, un roure arrelat al cor de l'home.*

*La Caritat és una mare sol·licita, un metge,
una Germaneta dels Pobres que cura els malalts i els ferits;
és un hospital, un asil que recull totes les misèries del món.*

*La petita Esperança és una noieta humil
que, cada dia, diu «Bon dia!» al pobre i a l'orfe;
és la que, cada dia, es desperta i es lleva i fa la seva pregària
amb un esguard nou...»*

ÉS amb aquests ulls esperançats que cal reemprendre el curs de l'any i de cada dia, anhelant ardentment d'aconseguir, amb l'ajut indefectible de Déu, el fi que la fe ens proposa com a bé suprem, si ens referim a la salvació eterna, o com a bé relatiu, si parlem de les finalitats terrenes que hi aconduïxen.

Però tant l'Esperança divina com la humana reclamen i es recolzen en una condició ineludible: la de posar els mitjans adequats al fi humà o diví que hom es proposa; altrament, seria sospitosa la sinceritat del qui digués pretendre el fi. Per això dèiem que esperar no és esperar-se a que els altres procurin assolir els propis fins; no és igual posar mans a l'obra, ple d'esperança, que esperar a que els altres posin mans a l'obra. «Ajuda't i t'ajudaré» diu la saviesa popular, referint-se a l'ajut que pot esperar rebre el qui de fet treballi per fer la feina ben feta.

A l'hora de planejar les activitats futures, a curt o a llarg termini, cal que tots els socis del C.P. i especialment els responsables de la marxa de les diverses Seccions, com els de la Junta Directiva, ho tinguin ben present, i, posant mans a l'obra, mostrem al món sencer que som gent d'esperança, segurs que, ajudant-nos en la tasca empresa, Déu ens ajudarà.

El Consiliari

SECCIÓ DE CINEMA

Principals projeccions properes:

Novembre de 1986:

Dissabte 8 i diumenge 9:

"Dumbo" i "Donald y la rueda"

Dissabte 15 i diumenge 16:

"Los cazafantasmas" i "Tienda de locos"

Diumenge 23:

"En el estanque dorado" i "Los líos de Mister Boo"

Desembre de 1986:

Dissabte 6, diumenge 7 i dilluns 8:

"LOS DIEZ MANDAMIENTOS"

Dissabte 13 i diumenge 14:

"La Cenicienta" i "Mary Poppins"

SECCIÓ FOTOGRAFICA

Aquest any el Concurs Nacional ha estat un èxit de qualitat i quantitat (177 obres presentades, 98 obres exposades). La celebració dels 25 anys de la Fotogràfica i la medalla commemorativa amb què, com a record, s'obsequiava a tot concursant, creiem que ha estat la causa de tan bona acollida.

El diumenge 21 de setembre, al migdia, vàrem obsequiar els ex-presidents de la Secció. Assistiren a l'acte el Sr. Regidor del Districte Horta-Guinardó, la Presidenta de la Federació Catalana de Fotografia, el Sr. Urdeix, diaca de la Parròquia, en representació del Sr. Rector, i la Junta del Centre Parroquial.

La senyora Presidenta de la Federació va anunciar la concessió de la medalla d'aquell organisme pels mèrits contrets dins el món de la fotografia al nostre soci Jaume Caminal. La medalla li serà lliurada el dia 9 de novembre, a Rubí, durant la celebració de les Festes de la Fotografia. Ens en congratulem.

Els pròxims dies 18-19 i 25-26 d'octubre exposarem a la sala d'exposicions del Centre, la col·lecció de fotografies guardonades durant els 24 anys de Concurs Nacional.

Pròximament es començarà un nou curs de fotografia per a jovent. Un grup d'escoltes ens el demana. Hi podran assistir tots aquells que hi tinguin interès.

Cada segon dissabte de mes, a les sis de la tarda, tertúlia mensual per als socis de la Secció.

SECCIÓ DE MANUALITATS

El dia 6 d'octubre, inauguració del nou curs.

Hem hagut de tancar les inscripcions perquè ja no sabem on ficar tanta gent. El Centre Parroquial es veurà obligat a engrandir el seu local, si vol augmentar els seus serveis al barri.

Tenim 93 deixebles repartits per les diferents seccions de Costura, Pintura, Coixí, Frivolité, Macramé, Ganxet, Mitja, Brodat i Tall i Confecció.

Comencem el curs 1986/1987 amb onze professors.

Necessitem una ajudanta per mitja, una per coixí i una per pintura.

Informació: Telèfons 357.70.16 i 427.30.97.

L'Esbart, a la Festa Major d'Horta

Després de les vacances, hem reprès les activitats pròpies del nostre Esbart. Cada grup ha començat els assatjos i hem participat en la Festa Major d'Horta d'enguany.

El dijous 11 de setembre uns quants nens i nenes del Grup Infantil van fer de cap-grossos en la presentació dels Gegants d'Horta. (Creiem que s'ho van passar bé. Però, un xic cansat, oi?) Vam recordar altres temps, quan era una cosa molt normal que a cada celebració del barri hi figuressin els gegants i els cap-grossos com a element festiu.

El diumenge 14 de setembre, el Grup Infantil va col·laborar, recolzat pel Cos de Dansa, a l'homenatge als deu socis més antics del Centre Parroquial.

El diumenge dia 21, a les pistes de la Unió Esportiva d'Horta, l'Esbart --com un acte més de celebració del nostre 40è aniversari-- va oferir, a tots els veïns del barri, una ballada de danses catalanes. Hi van actuar el Cos de Dansa i el Grup Juvenil, amb acompanyament de la Cobla Principal de Collblanc, dirigida per l'assessor musical de l'Esbart, Jesús Ventura. (Llàstima que l'Ajuntament ens fallés i no ens arribés a deixar la tarima que li havíem demanat. El nombrós públic hauria gaudit millor de l'espectacle. D'altra banda, creiem que aquest tipus de ballades cara al barri s'haurien de repetir més sovint.)

A la mitja part es va fer lliurament de la medalla commemorativa del 40è aniversari a en Desideri Díez --en Desi--, com a prova de simpatia de l'Esbart i del Centre.

Ara, però, ja hem tornat a la tasca, i els assatjos continuaran, i les actuacions també, i esperem que les ganes de ballar bé i de participar no faltaran. Per això demanem als dansaires que s'ho prenguin amb seriositat i disciplina i recordin que les normes establertes no són pas per fer bonic, sinó perquè l'Esbart vagi cada vegada millor, i que quan s'actua és l'hora de demostrar el grau de dedicació de cada ballador. Que no oblidin que, durant els assatjos, no pot haver-hi ningú, llevat dels dansaires, ni dalt de l'escenari ni a la sala. Que comprenguin els familiars i amics que llur presència distreu els que assagen.

Futures ballades. Les ballades previstes per al darrer trimestre de 1986 són les següents:

- Dissabte 18 d'octubre: Grup Juvenil. Cicle de dansa, a l'Esbart de Sants.
- Diumenge 19 d'octubre: Grup Juvenil. Actuació a Montbau, a les 12 del migdia.
- Dissabte 25 d'octubre: Cos de Dansa. Trobada d'Esbarts, al Dolça Catalunya.
- Diumenge 2 de novembre: Cos de Dansa. Actuació a les Festes de Tardor, a la Plaça Castellana.
- Diumenge 9 de novembre: Grup Juvenil. Cicle de Dansa, al Centre Moral de Gràcia.

- Diumenge 30 de novembre: Cos de Dansa. Trobada d'Esbarts, al Centre Moral de Gràcia.

- Diumenge 21 de desembre: Tot l'Esbart. Festival de Nadal.

Falten les dates de les actuacions del Grup Infantil.

Una notícia d'última hora: Ens ha deixat la mestra del Grup Preparatori, la Gemma Santamaria, per motius de treball. La substitueix la Rosalia Puigbò, que ja el curs passat feia d'ajudanta de la Gemma. Anim i paciència, Rosalia!

Hem fet l'excursió!

Sí; hem fet l'excursió que anunciàvem, com recordareu, en el programa d'activitats del Centre amb motiu de la Festa Major.

"Dissabte 27 de setembre, excursió amb autocar", diem.

Doncs, gràcies a l'impuls de la nostra volguda secció fotogràfica, i amb l'ajuda de tots plegats, anem complint les diverses fites que tenim marcades per aconseguir l'esbarjo, l'entreteniment i la convivència necessària per fer-nos tots més amics i companys, precisament ara, en èpoques de distanciament i solitud per a molts, i sentir-nos actius dins del nostre Centre.

Aquesta vegada els llocs escollits formaven una ruta molt variada: des de Figueres a Pals, passant per Castelló d'Empúries, l'Empúriabrava, l'Escala i l'Estartit.

Una ruta llarga, evidentment, però ben feta i programada pels organitzadors, que va ser molt agradable per a la cinquantena de persones que formaven l'expedició turística del Centre per a conquerir l'Empordà en un dia molt adient i asolellat.

Primera etapa a Figueres (capital de l'Alta Empordà), on parem per esmorzar. Després, cap a Castelló d'Empúries per visitar la seva magnífica catedral d'estil gòtic, amb un campanar romànic. Les càmeres fotogràfiques comencen a fer de les seves..., de la mà creativa dels nostres grans artistes. (Esperem veure'n aviat els resultats.)

A continuació ens dirigim, donada la seva proximitat, a l'Empúriabrava, l'urbanització del "boom" turístic de fa uns quants anys, que meravella especialment pels seus innumbrables canals navegables tots ells, voltats de xalets i bungalows, port i aeroport. Val la pena de perdre-hi una estona, a l'Empúriabrava. De debò.

Seguim el viatge per anar a dinar a l'Escala, poble mariner i turístic per excel·lència de la nostra Costa Brava,

(Continua a la pàg. 7)

DIADA DEL SOCI

D'emotiu, senzill i cordial, hem valorat l'acte celebrat la tarda del prop-passat diumenge 14 de setembre --durant la Festa Major-- dedicat a homenatjar el Soci del Centre, com a veritable protagonista que ha estat, és i ha de ser de la nostra Entitat.

Durant l'acte vam voler fer conèixer moltes de les activitats que diàriament realitzen les diverses Seccions de la Casa.

Reconeixem que algunes d'elles són ignorades en general pels nostres socis. I és una vertadera llàstima, ja que hem de significar que les seccions són actualment un dels principals motius de la raó d'existir com a Entitat que som i volem continuar essent per molts anys.

Tornant a l'acte del dia 14 de setembre, diguem que es va retre homenatge als actuals deu socis més antics del Centre: els senyors Jaume

Marí, Pere Solé, Manuel Pastó, Estanislau Puig, Joan Martínez, Ferran Solé, Josep Campmany, Josep Grau, Josep M. Castells i Francesc Salva.

A tots ells els fou lliurat l'escut de plata de l'Entitat, en reconeixement de la seva fidelitat i la seva constància dedicades al Centre Parroquial d'Horta durant tants anys.

El moment va ser molt emotiu i cal destacar-lo. En ser anomenat, cada soci distingit era acompanyat a dalt de l'escenari per gentils senyoretetes components de l'Esbart Dansaire, totes vestides típicament, entre els aplaudiments del públic assistent.

La festa, en general, fou un èxit. Per nosaltres, però, va fallar una cosa molt significativa: l'assistència dels socis. Permeteu-nos, per tant, que des d'aquí us fem

arribar una simbòlica i simpàtica estirada d'orelles, a la majoria de socis que no éreu a la sala del teatre dels nostres Lluïsos el diumenge dia 14 de setembre a la tarda.

Penseu que potser demà sereu vosaltres els socis homenatjats.

I que així sigui.

(Ve de la pàg. 5)

reconegut també gastronòmicament. Les seves anxoves...
Oh!, oh!, oh!

Després de dinar, una estirada de cames pel passeig de vora mar, que tenia un to blau fort que enamorava. No cal pas perdre l'Estartit i veure, encara que de lluny, les illes Medes. I ja hi som! Més fotografies d'aquí i d'allà.

I per acabar els rodets els fotògrafs i per passejar tots plegats, cap a Pals falta gent. Un poble de gran bellesa artística, amb un esplèndid mirador, l'església, la ceràmica original, el museu...

Quan ja es fa fosc, per la carretera de la Bisbal (capital del Baix Empordà), penetrem a l'autopista de retorn a Barcelona, per arribar sans i estalvis a Horta, casa nostra

Tot plegat, un viatge complet. No tan sols per gaudir del paisatge, que ja és important, sinó també per les comprovades mostres de familiaritat aconseguides amb gent pràcticament desconeguda en diversos casos, cosa que fa que valorem socialment molt més aquestes sortides amb autocar. Anim i endavant.

La pròxima? La propera excursió està projectada per al 15 de novembre. Pensem visitar Blanes (i el seu museu botànic), Lloret, Tossa, Sant Feliu de Guíxols (on dinarem) i Platja d'Aro. A veure si també fem ple!

Manuel Pastó i Pons

Manuel Pastó i Pons, nascut el 12 de novembre de 1904, és el soci n.ºm. 3 del Centre Parroquial d'Horta.

- Senyor Pastó, ¿recorda des de quan és soci del Centre Parroquial?

- No ho sé pas. El meu pare em devia apuntar quan jo era un nano. Però em sembla que aquelles llistes infantils eren de socis aspirants. Tenir carnet de soci requeria una certa edat: setze o divuit anys, si no m'erro.

- ¿Es que ja ho era, de soci, el seu pare, que va tenir interès en enrolar-lo?

- El meu pare era assidu diari dels Lluïsos. En va ser president durant uns quants anys, a més de ser el paleta de la casa.

- Vostè també ha edificat o reedificat aquesta casa. La construcció de l'escenari, acabada la guerra, fou dirigida per vostè, així com la camarila i l'enlairament del telar, l'antic taulell del bar...

- Potser sí que he fet alguna feineta per la casa. Ara ja no puc pas fer res. Visc de les rendes.

- Vostè és fill d'Horta?

- Sí. Vaig néixer al número 28 del carrer Campoamor. Em sembla que sóc el més vell dels nascuts en aquest carrer. Me'n recordo, de quan plantaren els plataners. Jo devia tenir quatre o cinc anys. Eren uns arbrets prim i tendres. Ens digueren a tota la colla de canalla que contemplàvem la plantació: "Cal que cuideu bé aquests arbres; són vostres. Els heu de regar sovint i vigilar que la terra estigui ben cavada i neta". Ja ho crec, que els vam cuidar! Encara aguanten ben esponerosos!

- Segur que la seva primera escola fou l'Acadèmia de Sant Lluís Gonçaga...

- Ben cert. Hi vaig anar fins que s'inaugurà l'escola dels Germans de la Doctrina Cristiana. El meu pare, que treballava a La Salle de les Corts, va intervenir al costat del Rector de la nostra Parròquia a gestionar la vinguada dels "Hermanus" al carrer de Sant Bernabé. Devia ser l'any 1909. En digueren "Colegio de San Joaquín", en memòria de l'acadèmia que ja existia en el primitiu edifici.

- Gairebé tots els socis dels Lluïsos han actuat al teatre alguna vegada. Què me'n diu, dels seus records teatrals?

- Alguna vegada vaig fer comèdia, de nano. Recordo haver fet de Satanàs, no sé si al Local o als Lluïsos; era molt menut. L'Arcàngel Sant Miquel era en Miquel Bonet. En una escena en què ens havíem d'enfrontar, en sortir ell, l'il·luminaren amb un reflector blanc --el vermell era per al Dimoni-- i en Miquel Bonet, una criatura, va tenir un espant amb l'encegament del llum i es va posar a plorar. Jo vaig anar a consolar-lo. Va quedar una escena ben curiosa: el dimoni-amoiçant l'àngel... Quan vàrem estrenar "L'Estel de Natzaret" jo interpretava el Benjamí. El meu company Nataniel el feia l'Urdeix, el pare del nostre diaca. Hi havia un tramoista que li dèiem en Nas, bastant distret. Un dia que es representava un drama, a final d'acte, l'actor que estava en escena acabà el seu discurs i el teló que no baixava. L'actor es posà nerviós i cridà: "Nas! Tira el teló d'una vegada!" El públic rigué, molt divertit.

- ¿Ha exercit algun càrrec a la Junta Directiva?

- No. Vaig fer de bibliotecari fins l'any 1936, que ens cremaren el local. També vaig col·laborar en "La Vall d'Horta". Feia de comptador, preparava els rebuts, que s'encarregava de cobrar l'avi Comas. També vaig formar part de l'Orfeó Montserratí l'any 1923, quan el dirigia Mossèn Antoni Pastó, que era cosí nostre. Jo cantava amb els tenors. Quan vam fer la festa de benedicció de la Senyera, en foren padrins els senyors Garreta. Ara recordo un fet ben graciós. En una de les inauguracions de la sala de teatre --aquesta sala ha estat feta i refeta una pila de vegades-- el senyor Ponsa va llogar cadires per la temporada, cosa que feien la majoria de socis que tenien el seu lloc abonat per tot l'any. El senyor Ponsa era solter i sempre anava amb la mare. Va haver d'abonar tres butaques: una per a ell i dues per a la mare, que pesava 150 quilos almenys, amb la condició que tallessin el braç que separava una butaca de l'altra; si no, la bona senyora no podia seure.

- Algun esport? Excursionista?

- No he estat mai aficionat als jocs. De jovenet anava a l'antic pati dels Lluïsos a xutar pilotes. Pel que fa a excursions, vaig formar part de la colla --érem uns quinze

o vint-- que capitanejava en Josep Morros. Ens reuníem a casa seva i planejàvem les sortides. Quan vaig festejar amb la que fou la meva dona, vaig anar-me desconectant de la colla i dels Lluïsos. He dedicat la meva vida a la família i al treball.

- El passat dia 14 de setembre ens acompanyà en l'homenatge brindat als deu socis més antics de la casa. ¿Què li va semblar la festa i l'ambient que avui dia es respira als Lluïsos?

- Força jovent i criatures. Vaig disfrutar amb els ballets. Pujar a l'escenari em despertà molts records de joventut. Tan lleugers que anàvem, aleshores!

- Què els diria, als lectors del Butlletí?

- Que no deixin perdre aquesta casa. Admiro la joventut que, tot i tenir tants problemes de feina avui en dia, no ha perdut l'alegria ni les ganes de compartir la seva vida amb els altres.

Dora Serra.

.....
: SOPAR DE PANELLETS :
.....

El divendres 31 d'octubre de 1986, hi haurà un nou sopar de germanor. Aquest no serà

"de mones" (com el del 5 d'abril, sinó "de panellets").

Tothom hi és convidat.

El preu del tiquet?

350 pessetes.

Us hi esperem !

.....
Aquest any la grossa de Nadal serà el

6 4 . 8 5 4

Demaneu-ne força participacions
.....

RECORDS D'ALTRES TEMPS

Què va passar? No ho sé pas; no ho entenc. Però és el cas que la, diguem-ne, intervü apareguda en el darrer butlletí venia capgirada, estafeta, desordenadament retallada... No ho entenc. ¿Per què es tergiversaren declaracions meves? ¿Per què tanta retallada quan sobrava espai i el butlletí aparegué amb mitja plana en blanc...? ¿Per què es suprimiren totes les pinzellades d'humor que jo hi havia introduït per a fer més amena la intervü...? Per què...? No ho entenc. Caldrà donar la culpa a les anomalies i vicissituds per les quals va atravesar la confecció del butlletí núm. 7... O tal volta a la intervenció d'algun bruixot... Què va passar? No ho sé pas... No ho entenc.

Però, amb tot, jo no hi hauria fet cap referència a no ser per les paraules "sarcàsticament els anomenàvem l'Epidèmia de Sant Lluís", paraules que es posen en boca meua, paraules que m'han tret hores de dormir i que sé que han afectat negativament persones amigües. Per tant, em considero en la necessitat d'aclarir-ho, cosa que al mateix temps em donarà peu per a parlar del que fou l'Esbarjo Catequístic, i per a evocar la memòria d'aquel inolvidable vicari que fou mossèn Carles Oller.

Mossèn Carles s'incorporà a la nostra parròquia poc abans del Corpus de 1923, i fou precisament a la sacristia, en els preparatius de la sortida de la processó, que vaig tenir amb ell la primera conversa amb la qual em va guanyar del tot. Cap a les darres del mateix any, mossèn Carles tenia formada una congregació mariana de jovenets que estava domiciliada en el local del carrer de la Rectoria, on hi havia llavors una quadra gran, plena de bancs, amb un escenari. Mossèn Carles ens tenia entusiasmat: era simpàtic, decidit, dolç i enèrgic alhora. Prompte la congregació s'anà orientant cap a un centre moral sense pretensions. En Joan Ros n'era el president, i l'Eugeni Leon, el "vice", i un servidor feia de secretari. Si no ho recordo malament, completaven la junta en Francesc Salvà, en Jordi Sans i en Miquel Fumadó. Jo era el més jovenet: 14 anys tot just complerts.

Aviat férem sortir el butlletí "Ideal", que dirigia el senyor Magí Valls, que feia els editorials i firmava "Filo". També formàrem un quadre escènic i, amb tot i l'esquifidesa de l'escenari, ens atrevírem amb obres de categoria com "La Mort de l'Escolà" i "Maleit de Déu". A destacar que el protagonista dels dos drames fou en Joan Romaní, l'home senzill que avui, fregant els

80 anys, dedica moltes hores a lloar Déu i la Verge, tant en prosa com en vers. Ens atrevírem també amb els pastorets "La Vinguda del Messies", i cal remarcar que el paper de Sant Miquel l'interpretava en Josep Porcel i Julià, després Fra Oleguer, monjo de Montserrat, destacat col·laborador de l'abat Escarré i avui prior del monestir de Cuixà, a la Catalunya francesa.

Però veus aquí que un dia, tal com ja s'ha explicat en un anterior butlletí, el senyor Lluís Lamor, director escènic de l'Acadèmia de Sant Lluís, a qui flanquejava l'equip d'actors, volgué constituir, i ho feu amb gran èxit, un quadre format per gent molt jove, el que anomenaria "Tàlia Jove". Però fou el cas que se'ns emportà el bo i millor dels nostres actors. Recordo els germans Vendrell, en Solanas, en Xarau i d'altres, i fins i tot en Joan Martínez, que encara era un noieta. El desencís que això produí en nosaltres, molt jovenets, fou la llavor d'una animadversió contra el senyor Lamor i, de rebot, contra els Lluïsos. Algú, no recordo qui, va deixar anar la paraula "epidèmia", que rimava amb "Acadèmia", i com a "l'Epidèmia" els anomenàrem durant un temps... I això fou tot. De manera que mai no ha sortit de la meua boca allò d' "epidèmia de Sant Lluís", ni recordo que ningú ho digués en aquell temps, sinó únicament "l'epidèmia"... que rimava amb "l'acadèmia". De manera que, de "sarcàsticament", res. I d' "epidèmia de Sant Lluís", res de res. Que consti!

Fèiem també algunes excursions de muntanya. Mossèn Carles deia la missa de sis i venia amb nosaltres. També jugàvem al frontó, i, encara que només teníem pared de fons i ens faltava la lateral, organitzàrem un campionat, que guanyà la parella formada per en Miquel Fumadó i el seu cosí Josep Xarau.

Un dia de primavera del 26 mossèn Carles fou destinat a la parròquia del Clot. Privadament, com ho feu també amb d'altres, em digué que era convenient tancar l'Esbarjo i passar-nos als Lluïsos per acabar amb la tensió existent, cosa que ja s'estava intentant, com ho prova el fet que poc abans havia estat designat president de l'Acadèmia el senyor Mercader, molt assidu als actes de l'Esbarjo. I així ho férem uns quants.

Posteriorment, mossèn Carles fou destinat a Palaudàries, llogarret de muntanya on no arribava la carretera. Un dia el vàrem anar a veure amb el meu germà Ferran, i en servo, com a relíquia, una fotografia en la qual estem els tres. Finalment fou nomenat rector de la difícil parròquia de Nostra Senyora del Port (Can Tunis), on el sorprengué la guerra civil. Morí, de mort natural, en una casa particular on estava camuflat i es dedicava a treballs d'artesania.